



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 124/08-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. apríla 2008 predbežne prerokoval sťažnosť R. v P., P., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 Co 147/2007 z 25. januára 2008 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť R. v P. o d m i e t a .

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. marca 2008 faxom a 27. marca 2008 poštou doručená sťažnosť R. v P. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Co 147/2007 z 25. januára 2008 (ďalej aj „namietaný rozsudok“).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je občianskym združením kultúrno - osvetového a vzdelávacieho zamerania združujúcim občanov Slovenskej republiky.

Okresný súd Prešov (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom sp. zn. 13 C 277/03 z 26. septembra 2006 zamietol žalobu sťažovateľa o určenie vlastníckeho práva a uložil mu povinnosť nahradiť žalovanému C. P., (...) P. (ďalej len „žalovaný“), trovy konania. Na základe odvolania sťažovateľa krajský súd rozsudkom sp. zn. 4 Co 147/2007 z 25. januára 2008 potvrdil odvolaním napadnutý prvostupňový rozsudok ako vecne správny a sťažovateľovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania.

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ cituje relevantné ustanovenia Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd [ďalej len „dohovor“ (čl. 6 ods. 1)], dodatkového protokolu (čl. 1), ústavy (čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 127 ods. 1 až 3) a tvrdí, že *„Z doposiaľ uvedených skutočností a citovaných ustanovení právnych predpisov vyplýva podľa názoru sťažovateľa nepochybne, že rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 Co 147/2007 zo dňa 25. 1. 2008“* boli porušené jeho označené práva.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd jeho sťažnosť po predbežnom prerokovaní prijal na ďalšie konanie a vo veci samej vydal tento nález:

*„Právo sťažovateľa – R. v P.*

*- domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR,*

*- právo vlastniť majetok zakotvené v článku 20 ods. 1 Ústavy SR,*

*- právo na pokojné užívanie svojho majetku zakotvené v článku 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,*

*- právo nebyť zbavený majetku okrem prípadov verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva zakotvené v článku 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, bolo rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 Co 147/2007 zo dňa 25. 1. 2008 porušené.*

*Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 Co 147/2007 zo dňa 25. 1. 2008 a vracia mu vec na ďalšie konanie.*

*Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Krajskému súdu v Prešove pokračovať v porušovaní namietaných právach sťažovateľa.*

*Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“*

## II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Preto ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (m. m. I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Z obsahu sťažnosti nie je zrejmé, v čom sťažovateľ vidí porušenie svojich v petite označených práv; obmedzuje sa iba na tvrdenie, že *„z doposiaľ uvedených skutočností a citovaných ustanovení právnych predpisov vyplýva podľa názoru sťažovateľa nepochybne, že rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 Co 147/2007 zo dňa 25. 1. 2008“* boli porušené jeho označené práva.

Bez akéhokoľvek bližšieho odôvodnenia účelu sťažovateľ uvádza pomerne rozsiahle citácie dohovoru, ústavy a dodatkového protokolu, čo nijako neozrejmuje vo väzbe na konkrétny prípad. Argumentácia sťažovateľa sa teda zúžila iba na samotné konštatovanie o porušení jeho označených práv bez zdôvodnenia, v čom má podľa neho toto porušenie spočívať. Keďže sťažovateľ neuvádza žiadne konkrétne výhrady voči namietanému rozsudku, nemožno mu ani oponovať konkrétnymi argumentmi.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

Podľa § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie, ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili, pričom je potrebné ich konkretizovať nielen právne označením článkov ústavy alebo inej medzinárodnej zmluvy, ale aj skutkovo.

Pretože, ako už bolo uvedené, sťažovateľ okrem strohej konštatácie o nepochybnom porušení jeho práv rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 Co 147/2007 z 25. januára 2008 a citácie článkov ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu ničím neodôvodnil namietané porušenie svojich označených práv, nepreukázal existenciu príčinnej súvislosti medzi rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 Co 147/2007 z 25. januára 2008 a namietaným porušením označených práv. Už z tohto samotného faktu možno vyvodit' záver o zjavnej neopodstatnenosti jeho sťažnosti.

Podľa ústavného súdu má nedostatok odôvodnenia významné procesné dôsledky. Je základnou povinnosťou sťažovateľa, aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu.

Nevyhnutnou podmienkou konania ústavného súdu o individuálnej sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy je vznesenie relevantných námietok zo strany sťažovateľa spočívajúcich v uvedení skutočností svedčiacich o porušení jeho základných práv alebo slobôd rozhodnutím, opatrením, procesným postupom, príp. inou aktivitou alebo nečinnosťou konkrétneho orgánu verejnej moci (orgánu štátnej správy, územnej alebo záujmovej samosprávy, súdu atď.). Vznesenie takýchto námietok podanie sťažovateľa neobsahuje.

Subjektívny názor sťažovateľa o porušení jeho práv nie je dostatočným dôvodom na záver, že mohlo dôjsť k ich namietanému porušeniu, ak chýbajú objektívne okolnosti, ktoré by dovolili takýto záver aspoň na účely prijatia sťažnosti na ďalšie konanie.

Sťažnosť, ktorá bola doručená ústavnému súdu, neobsahuje kvalifikované odôvodnenie, a preto nespĺňa ani podstatnú zákonom predpísanú náležitosť ustanovenú v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

V súvislosti s nedostatkom zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti ústavný súd uvádza, že sťažovateľ je zastúpený advokátom. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z.

o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (Živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05).

Napokon ústavný súd po oboznámení sa s namietaným rozsudkom s prihliadnutím aj na rozsudok okresného súdu sp. zn. 13 C 277/03 z 26. septembra 2006 dodáva, že všeobecné súdy sa podľa neho so skutkovou a právnou problematikou súvisiacou s posudzovanou vecou vysporiadali z hľadiska ústavných aspektov spôsobom ústavne akceptovateľným.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, ako aj pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti z dôvodov uvedených v odôvodnení tohto rozhodnutia, neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa uplatnených v petite jeho sťažnosti.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. apríla 2008